

Harald Jensen: Der har i Landstinget været en ret ivrig Diskussion om, hvorvidt dette Lovforslag er en Beskyttelse for Sukkerindustrien eller for Landbruget eller ikke. Men alle vare enige om, at det var en Beskyttelse for Konsumenterne. Denne Strid er ikke sluttet endnu, i hvert Tilfælde ikke i Landstingstidenden. Det synes, som om denne Del af Rigsdags-tidenden i det hele taget kommer noget bagefter i den senere Tid. Jeg skal altså ikke kunne udtale mig om Afslutningen af Striden, men det er jo egentlig ogsaa temmelig ligegyldigt. Det er ikke fra den Side, jeg ser dette Lovforslag. Jeg synes, der kunde være Grund til at undersøge — jeg skal ikke kunne udtale mig sagkyndigt derom —, hvorvidt dette Lovforslag kan komme til at staa som en Beskyttelse for de store Bryggerier, eller hvis man ikke kan bruge Ordet Beskyttelse, om dette Forslag ikke vil komme til at fortrædige nogle af de smaa Bryggerier rundt omkring i Landet. Jeg er ikke klar over dette Forhold, men jeg synes ligesom at kunne skimte det. Jeg vil ogsaa henstille, om det ikke skulde være rigtigt at indskrænke Lovforslaget dertil, at man satte en Grænse for den Procentdel af Saccharin, som Næringsmidlerne maatte indeholde, i Forhold til den Procentdel af nærende Sukkerstoffer, som de indeholde. Denne Ordning vilde vist være betydelig retfærdigere end den foreslaede, men hvorvidt den kan realiseres, kan jeg ikke have nogen Mening om. Jeg synes imidlertid, det kunde være værd at undersøge det.

Der er desuden en Ting i dette Lovforslag, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, og det er den sidste Sætning i § 2. Der staar i § 2, at hvis der skulde ske Misbrug ved den Undtagelse, der er given lige overfor Nærings- og Nydelsesmidler, der tilvirkes for Personer, som paa Grund af sygelige Tilstande ikke taale Nydelse af naturlige Sukkerstoffer, skal der ved kgl. Anordning bestemmes, at Varer af denne Art henføres under de for Medicinalhandel gældende Regler. Rigsdagen faar altså ikke noget med det at gøre, men ved Anordning kan hele dette Forhold føres ind under Medicinalvæsenet, det vil sige, at Apotekerne komme til at forhandle disse Sager. Der er navnlig en Sygdom, hvor Patienterne ikke taale at faa Sukker, det er Sukkersygen; de skulle have en særlig Slags Brød, i det hele skulle de fleste af deres Levnedsmidler jo være særlige. Det forekommer mig, at

hvis disse Varer saadan uden videre kunde føres ind under Medicinalhandelen og dermed under Apotekerpriserne, der, som vi alle vide, ere ret rigelige, vilde man i Virkeligheden ved denne Foranstaltning komme til for Smed at rette Bager. Man vilde straffe de syge, som vare henviste til at skulle have disse Næringsmidler. Skønt de ikke havde nogen som helst Skyld i Misbruget, vilde det være dem, som kom til at lide under Foranstaltningen imod Misbrug. Dette Forhold kunde jeg ønske at faa lidt nærmere forklaret. Det kan jo være, at min Frygt i dette Tilfælde er ugrundet, men jeg er, som sagt, bange for, at disse syge, naar der begaas Misbrug fra handlendes og Fabrikanters Side, skulle blive straffede ved, at Apotekerne skulle forhandle de nævnte Varer, og ved, at Sundhedskollegiet skal fastsætte Prisen paa disse Nærings- og Nydelsesmidler. I Henhold til det, jeg her har udtalt, og ligeledes i Henhold til det, den sidste Taler udtalte — han vilde jo have en Bestemmelse ført ind i Forslaget —, synes jeg, det kunde være rigtigt, at dette Forslag gik til et Udvalg og blev overvejet der.

L. Pedersen: Jeg vil kun bemærke, at det forekommer mig, at et absolut Forbud paa dette Punkt er en noget vel skarp Forholdsregel at tage. Det kunde dog være, man kunde hjælpe sig med mindre. Naar man kunde have Sikkerhed for, at de Stoffer, som anvendes, ikke ere sundhedsfarlige, synes det mig, at der deri ligger Garanti nok for, at der ikke sker nogen Ulempe overfor Konsumenterne. Naar der f. Eks. blev indført den Bestemmelse, at der ved Forhandlingen af disse Næringsmidler ligesom ved Forhandlingen af Margarine udtrykkelig blev givet Konsumenterne Besked om, at der deri fandtes de og de Stoffer, synes det mig, at det var tilstrækkeligt, og at man kunde undgaa dette absolutte Forbud. Det kunde jo være, at der var Næringsmidler, som netop trængte til en Sødgøren, om jeg saa maatte sige, uden at man derfor behøvede at gøre det med Sukkerstoffer, og der kunde godt tænkes et Sødestof, som ikke var sundhedsfarligt, og som virkelig kunde give det nævnte Fødemiddel en meget bedre Smag end Sukker, og hvorfor skulde man saa ikke have Lov til at anvende det, naar der ikke kan ske nogen Ulykke derved. Et absolut Forbud tiltaler mig ikke. Hvis Lovforslaget gaar i Udvalg, kunde der maaske paa det Punkt rettes noget. Hvis